

...Coșmar...

Dan Eugen Munteanu

...Coșmar...

Sortită mi-a fost dat cândva o întâmplare,
ca într-un vis-coșmar prin neguri să-ntâlnesc
un cârd pestrîț ales, de păsări zburătoare,
ce m-au găsit solie, tot omul să-l trezesc...

Trăiam un film pastel, în vis la început
cu mine solitar, privit de-ntreg soborul,
...sălbatic ca scenariu, dar pașnic conceput,
mai nici-o vietate să își dorească zborul...

Am perceput în triluri din liedul lor curând
eterna simbioză ce liber o-ncercară,
grăind aceeași limbă și mai ales cântând
în Lumea făr-de-opreliști, o lume făr-de țară...

Miliarde ani uitați, vremuri fără Noi trăite...
Căminul lor, - Natura, - deplin le-apartînut
și-o-nvigorau mereu cu energii sporite,
pulsând Planetei Viață,...Culoare,...Conținut...

Prin țipăt trist și jalnic îmi arătau acum
că nu-de-mult Veniții, Noi, Creaturi umane
c-un egoism genetic și-n destructivul drum
le-am mutilat din lume un tragic "Mondo Cane"...

Dintr-o dorință lașă, de crasă-mbogățire
orbiți de strălucirea prin prisme deformate
a unei lumi bolnave și fără de simțire,
aceiași Noi distrus-am cu conștiinciozitate !

Aerul, Pământul, Apa, - prețios Permis de viață,
otrăvite bestial, permanent și tot de Noi,
azi plângând încătușate, ne-ntorc spatele cu greață
pe o Terra travestită-n tristă cloacă de gunoi !
...

Leoarcă în subconștient, brusc trezit din nou în vis
mă simții cu Noi, dar singur, rupt în film, incoerent...
...Haos în realitate... Scump se pierde-un Paradis
ce -l ucidem Noi cu toții...N-a fost vis...e-un act dement !...